

Barbara Cartland

A woman in profile, facing right, wearing a dark headband with a light-colored band. She is surrounded by large, vibrant blue and purple flowers. The background is a warm, golden-yellow color.

Pagemine

Barbara Cartland

HIDING

1992

Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub eranditult kirjastusele AMOR.

Selle raamatu reprodutseerimine, tõlkimine ja levitamine ilma valdaja loata on õigusvastane ja seadusega karistatav.

Kaane kujundanud OÜ Nonparell

Toimetanud Tiiu Sulsenberg

Korrektor Inna Viires

© 1992 by Barbara Cartland

All rights reserved.

© 2006 Kirjastus AMOR

Raamatu nr 10380

ISBN 978-9949-20-013-9

Autori märkus

*H*üüe „seis ja asjad siia“ külvas 17.–19. sajandi Inglismaal hirmu reisijate südamesse.

Nii hüüdsid teeröövliid, kuni ratsapatrullid ja politsei neile rikaste inimeste röövimise nende sõidukites raskeks muutsid.

Dick Turpin oli üks tuntuimaid inglise maantee-röövleid, keda tänapäeval peetakse romantiliseks figuuriks.

Mais 1793 tappis ta Eppingi metsavahi, kes proovis teda kinni võtta. Selle eest kuulutati tema pea eest välja 200naelane vaevatasu.

Dick Turpin oli elukutselt lihunik, kolmekümne ringis ja kirjelduste järgi tihedalt rõugearmidega kaetud.

Ta hukati Tyburnis, kus avalikku poomist praktiseeriti kuni 19. sajandini.

BARBARA CARTLAND

Nende meeste ümber on tekkinud palju legende. Üks neist on Dick Turpini retk Yorki hobusel Must Bess – retk, mida ta kunagi ei teinud ja hobusel, keda tal kunagi ei olnud.

Esimene peatükk

1823

*K*elvindale'i krahv tundis pehmet keha enda vastas.

Ta oli maganud, mis polnud põrmugi üllatav.

Tema armatsemine proua Imogen Bassetiga oli olnud kuum, kirglik ja ülimalt kurnav.

Krahv oli jõudnud naise majja pärast pikka ja väsitavat sõitu Londonist.

Ta oli lootnud varakult puhkama heita ja seda üksinda.

Nii oli ta jahmunud, kui avastas, et majas käib hoogne ja üpris lärmakas pidu.

Kohal oli ka daami kaks venda, kes krahvi teades olid väga halvas kuulsuses.

Mõlemad mängisid pidevalt hasartmänge kõrgematele panustele, kui nad seda endale lubada võisid, mis tähendas, et nad olid alati võlgades.

Ka jõid nad liiga palju, ja skandaal järgnes skandaalile.

Selleks ajaks, kui õhtusöök lõppes, oli krahv veendunud, et oli teinud vea.

Ta ei oleks pidanud proua Imogeni küllakutset vastu võtma.

Tema, tähtis ja riigi ühte vanematest perekondadest kuuluv mees, samas ka ülikas, oli ju küllakutsetesse lausa uppumas.

Ta oli teretunud selle riigi igas majas ning *persona grata* õukonnas.

Kui Imogen mängu tuli, tundis krahv end aga pigem jahisaagi kui kütina.

Teda kui vaieldamatult kauneimat naist kõrgemas seltskonnas ajasid taga kõik need keigarid ja moenarrid, kes ümbritsesid George IV.

See, et tema armuseiklused võistlesid kuninga omadega, lisas talle ainult veetlust.

Imogen võis niisiis võtta ja valida armukesi arvukate pretendentide seast, ja ta ei jätnud seda ka kasutamata.

Hiljaaegu oli talle silma jäänud krahv ning ta hakkas otsustavalt oma saaki varitsema.

Pagemine

Mehel oli mõnikord tunne, nagu oleks ta tagaaetav hirv või põgenev rebane.

Samas aga äratas leedi Imogen temas huvi.

Naine oli nii pöörane, nii vaimukas ja nii varmas enda üle nalja heitma, et see lõbustas krahvi.

Mees oli oma armuseiklustes olnud alati erakordselt diskreetne.

Talle ei meeldinud olla pilkepiltide objekt, nagu seda oli olnud kuningas siis, kui ta veel Walesi prints oli.

Samuti püüdis ta vältida kuulujuttudele ja seltskonna keelepeksjatele kõneaine andmist.

Kuid see oli võimatu.

Ta oli selleks liiga nägus ja ihaldatav saak abieluturul.

Iga vähegi mõjukas daam ihaldas teda kas endale või siis oma väimeheks.

Krahv oli sõitnud leedi Imogeni maamajja oma moodsaima reisitõllaga, mida vedasid suurepärased hobused.

Tema hobuseid olid alati kadestanud teised omanikud ja hobusekasvatajad.